

*Δοξαστικὸν
τοῦ ὄρθρου τῆς Μεγάλης Τετάρτης.*

*Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή,
τὴν σὴν αἰσθομένη Θεότητα
μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν,
ὄδυρομένη μύρα σοι
πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει.*

*Οἶμοι! λέγουσα,
ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει,
οἶστρος ἀκολασίας,
ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος
ἔρωσ τῆς ἁμαρτίας.*

*Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων,
ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θαλάσσης τὸ ὕδωρ·
κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στεναγμοὺς τῆς καρδίας,
ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς
τῇ ἀφάτῳ σου κενώσει.*

*Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας,
ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν
τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις·
ὦν ἐν τῷ Παραδείσῳ Ἐὔα τὸ δειλινὸν
κρότον τοῖς ὡσὶν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη.*

Ἄμαρτιῶν μου τὰ πλήθη
καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους
τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου;
Μή με τὴν σὴν δούλην παρίδης,
ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.